

THOMAS WHEELER

PROKLETÁ

ILUSTRACE
FRANK MILLER

PROKLETÁ

Illustrations copyright © 2019 by Frank Miller
Text copyright © 2019 by Thomas Wheeler

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Frühbauer, 2022
Cover © Frank Miller, 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1939-6 (pdf)

ILUSTROVAL

FRANK MILLER

NAPSAL

THOMAS WHEELER

PROKLETÁ

PRO MARJORII BRIGHAM MILLER

F. M.

PRO LUCA A AMELII,

DVĚ NEJVĚTŠÍ

DOBRODRUŽSTVÍ MÉHO ŽIVOTA.

AŤ SE OBA CHOPÍTE MEČE

VE SVÉM VLASTNÍM PŘÍBĚHU!

T. W.

Zní nový hlas ve svatých zpěvech
jak mluva řeky, v níž přebývá,
z hlubin, jež nezčereí zlá bouře,
jak náš Pán kráčí po vodách.

ALFRED LORD TENNYSON,
Idyly královské

I pravil Merlin:
„Vím, koho hledáš:
Merlina Čaroděje.
Nehledej tedy dál,
vždyť stojí před tebou.“

THOMAS MALORY,
Artušova smrt

KAPITOLA PRVNÍ

NIMUE VYHLÍŽELA ZE SVÉ SKRÝŠE VE STOHU sena a v očích se jí leskly slzy. Napadlo ji, že otec Carden vypadá jako duch světla. Nejspíš to bylo jeho postojem – kněz stál zády k bledému slunečnímu kotouči a zpod širokých rukávů a zdvižených dlaní se mu valila mračna dýmu, jako by kráčel v oblacích. Jeho vibrující hlas přehlušil mečení koz, praskání dřeva, křik dětí i pláč matek. „Bůh je láska. Láska očišťuje, láska posvěcuje, láska nás všechny spojuje.“ Cardenovy bledě modré oči přejely po zástupu ubožáků, ležících v bahně s rozepjatými pažemi, tváří k zemi; kolem nich stáli mniši v rudých róbách jako strážci.

„A Bůh na nás shlíží,“ hřímal dál Carden, „a dnes se usmívá. Dnes jsme totiž vykonali Jeho dílo. Omyli jsme se Jeho očistnou láskou a vypálili nemocný vřed!“ V oblacích dýmu, vířících kolem Cardenových paží i nohou, se vznášely vločky rudého popela. Na

rtech se knězi leskly krůpěje slin. „Ano, odřízli jsme démonickou nákazu, vyhnali z tohoto kraje ďablovu temnotu. Bůh se dnes usmívá!“ Carden spustil paže a jeho nesmyslně široké rukávy spadly jako opona, která halila pekelné divadlo: za knězem se rozkládalo pole, na němž hořelo třicet vztyčených křížů. Pro hustá oblaka černého kouře však nebylo možné rozeznat, kdo na nich visí.

Statná žena jménem Biette, matka čtyř dětí, se zdvihla jako raněný medvěd a po kolenou se plazila k Cardenovi. Jeden z vyholených mnichů rychle zakročil, nakopl ji mezi lopatky a přidupl k zemi, takže se tvář zabořila do bahna. Tam zůstala ležet a jen chroptěla do vlhké hlíny.

Nimui zvonilo v uších už od chvíle, kdy s Pym vjely na Večernici do vesnice a spatřily u cesty první mrtvé tělo. Napadlo je, že by to mohl být Mikkel, koželuhův syn, který pěstoval vstavače na májové rituály; nebyl však k poznání, protože mu cosi těžkého rozdrtilo hlavu. Navíc se nemohly zdržovat, vesnice celá hořela, kolem se rojili Rudí paladini a jejich róby vlály ve větru jako plameny. Na poli, ležícím úhorem, se tyčil půltucet narychlo stlučených křížů a na nich umírali v ohni vesničtí starší. Nimue už nic nevnímala, ani zoufalé výkřiky své přítelkyně Pym. Kamkoli pohlédla, spatřila, jak se její blízcí dusí v bahně nebo jsou odvlékáni ze svých domovů. Dva z paladinů právě táhli starou Betsy, svírali její zápolící ruce i vlasy a vlekli ji přes ohrádku, kde chovala husy. Ptáci poplašeně kejhali a třepotali křídly, čímž jen podtrhovali atmosféru surrealistického inferna. Krátce poté Nimue ztratila Pym z dohledu a ukryla se v kupě sena. Tam se snažila zadržet dech, když kolem ní dupali rudí mniši používající ložní povlečení jako pytle, naplněné zabavenými předměty. Kořist házeli na podlahu nekrytého vozu, kde stál Carden

a prohlížel „úlovky“. Kněz pohlédl na hromadu, vršící se kolem jeho nohou, a přikývl, jako by se stalo přesně to, co očekával: ležely tu kořen tisu i olše, dřevěné postavy starých bohů, amulety a zvířecí kosti. Carden si povzdychl, jako by chtěl dát najevo svou bezbřehou trpělivost. „Bůh vás vidí, přátelé. Zří i tyto vaše pomůcky, sloužící k vyvolávání démonů. Před Ním se neschováte. A nemylte se, On vymýtí všechn tento ďáblův jed. Budete-li však krýt další podobné provinilce, jen prodloužíte své utrpení.“ Otec Carden ometl popel ze své šedé róby. „Moji Rudí paladini převelice touží po vašem doznání. Bude pro vás o mnoho lepší, když se dobrovolně vyznáte ze svých hříchů, neboť moji bratři jsou obdivuhodně zruční s nejrůznějšími nástroji, určenými k odhalování pravdy.“

Rudí paladini se vrhli do davu a vybírali oběti pro útrpný výslech. Nimue viděla, jak se příbuzní a přátelé tlačí jeden přes druhého, pryč z dosahu paladinů. Dolehla k ní další vlna křiku, tentokrát od dětí, které byly vyrvány z náručí svých matek.

Otec Carden chvíli nepohnutě přihlížel, potom sestoupil z vozu, přešel blátivou cestu a zamířil k vysokému mnichovi se širokými rameny, oděnému do šedé řízy. Pod kápí se rýsovala jeho úzká tvář, kolem očí měl však podivná, černá mateřská znamínka, která připomínala kanoucí inkoustové slzy. Nimue neslyšela, o čem hovoří, protože kolem zazníval křik, viděla ale, jak Carden v otcovském gestu položil mnichovi ruku na rameno a přitáhl si jej blíž, aby mu mohl zašeptat do ucha. Mnich sklonil hlavu, naslouchal a potom několikrát přikývl. Carden ukázal k Železnému lesu; mnich naposledy přikývl a nasedl na svého bílého válečného oře.

Nimue se otočila k Železnému lesu a spatřila desetiletého Veverčáka. Stál mnichovi přímo v cestě, tvářil se vyjeveně a po tvářích

mu tekla krev. Za sebou vláčel meč. V té chvíli Nimue vystřelila ze stohu slámy, potom vyběhla a uháněla k Veverčákovi. Dusot kopyt koně Šedého mnicha jí za zády zesílil jako hromobití.

„Nimue!“ natáhl se po ní chlapec, ona ho popadla a smýkla jím ke stěně chatrče. Mnichův hřebec projel cvalem kolem nich.

„Nemůžu najít tátu!“ naříkal Veverčák.

„Poslouchej mě, Veve! Utíkej k tomu dutému jasanu a schovej se uvnitř. Zůstaň tam až do tmy! Rozumíš?“

Veverčák se jí snažil vytrhnout. „Tati!“

Nimue ho popadla za ramena a zatřásla jím. „Utíkej! Běž, jak nejrychleji můžeš. Posloucháš mě?“ křikla mu do ucha. Veverčák přikývl. „Buď hrdina, běž tak, jako běháš, když si dáváme liščí závody. Nikdo tě nedokáže chytit!“

„Nikdo,“ zašeptal Veverčák a očividně sbíral odvalu.

„Jsi z nás nejrychlejší,“ polkla Nimue slzy, protože se jí nechtělo hocha opustit.

„Přijdeš za mnou?“ prosil Veverčák.

„Přijdu,“ slibovala Nimue, „jen musím nejdřív najít Pym, maminku a tvého tátu.“

„Tvoji mámu jsem viděl u chrámu,“ řekl Veverčák a pak se zarazil. „Hnali se za ní.“

Nimue měla pocit, jako by jí rázem zmrzla veškerá krev v žilách. Pohlédla k chrámu, který se tyčil nahoře na svahu. Potom se znovu obrátila k Veverčákovi. „Rychle jako liška!“ přikázala mu a povzbudivě zamrkala.

„Rychle jako liška,“ opakoval Veverčák, celé tělo se mu napjalo a vrhl kolem sebe poslední kradmé pohledy. Nejbližší paladini byli ovšem plně zaujati mlácením rolníka, který se jim odvážil vzepřít,

takže jim nevěnovali pozornost. Veverčák už se neohlížel a vyrazil jako střela přes louku k Železnému lesu.

Nimue se rozběhla po cestě a zamířila k chrámu. Po několika krocích však uklouzla a natáhla se v bahně, zrudlém prolitou krví a rozdupaném koňskými podkovami. Když se škrábala na nohy, vyjel zpoza hořící chatrče jezdec. Nimue postřehla, že zrovna roztáčí řemdi. Pokusila se uhnout, náhle ji však strašlivá rána do týla srazila na hromadu roští, připraveného ke spálení. Před očima jí zajiskřilo a ucítila, jak se jí po krku a zádech rozlévá horká tekutina. Jak ležela na zemi v rozmetané hromadě větví, spatřila před sebou dlouhý luk, přeražený na dva kusy. Zlomený luk. Kolouch. Rada starších. Jestřábí Most.

Artuš.

Zdálo se nemožné, že od té chvíle uplynul jen jediný den. Vědomí ji opustilo, jako poslední však zůstala myšlenka, při které se málem zalkla hrůzou: tohle všechno je její vina.

KAPITOLA DRUHÁ

ALE PROČ MUSÍŠ ODEJÍT?“ VYHRKL VEVERČÁK, když vyšplhal na paži sochy, porostlou mechem. „Zatím nikam nejdu,“ opáčila Nimue a zkoumala trs purpurových květů, vyrůstajících mezi odhalenými kořeny starého jasanu. Nejraději by změnila téma, ale Veverčák se nedal ošálit.

„Ale proč se ti vůbec chce někam pryč?“

Nimue zaváhala. Jak by mu mohla dát pravdivou odpověď? Pravda bolí, a teď by ho navíc zmátla a vyvolala další příliv otázek. Chtěla odejít, protože o ni v její rodné vesnici nestáli. Báli se jí. Odsuzovali ji. Šeptali si za jejími zády a ukazovali si na ni. Říkali svým dětem, aby si s ní nehrály. To všechno kvůli jizvám, které nosila na zádech, a kvůli temným zvěstem, vážícím se k jejímu dětství. Její otec ji opustil a ona sama byla prý... prokletá. A snad měli i pravdu. Její spojení s Neviděnými bylo silné, temné a nepodobalo se tomu, co zažívali

ostatní z Nebeského lidu. I když, *spojení* tomu říkala její matka; Nimue napadl přiléhavější název: posedlost. Nespoutaná síla se u ní projevovala podivným způsobem, někdy bouřlivým a vždy nečekaným; občas přicházely vize či záchvaty, jindy se chvěla a otřásala sama země a veškeré dřevo kolem Nimue se kroutilo do nestvůrných podob. Vždycky se jí zvedal žaludek. A potom, když poryv moci pominul, to nebylo o nic lepší: zůstala ležet zpocená, zostuzená a prázdná. Jen postavení její matky, Velké druidky, Nimui chránilo, aby se sousedé nechopili nožů a sukovic a nevyhnali ji z vesnice. Proč s tím vším ale zatěžovat Veverčáka? Jeho matka Nella byla pro její matku jako sestra, Nimue ji vnímala jako opravdovou tetu. Proto Nella chránila Veverčáka před všemi zlomyslnými pomluvkami a on bral Nimui jako úplně normální, a chvílemi, při dlouhých vycházkách do přírody, dokonce trochu nudné děvče. Jí to tak úplně vyhovovalo. Věděla ale, že takový stav věcí nevydrží navždycky.

Nimue přejela pohledem po předvěkých zelených svazích Železného lesa, kypících životem, a za nimi spatřila záhadné tváře Starých bohů, napůl skryté úponky psího vína i černou zemi. Zнала je už celá léta a pro každého měla vlastní přezdívku: Nosáč, Smutná Paní, Jizva a tak dále. Šlo o pozůstatky jakéhosi prastarého osídlení, jenže při pomýšlení, že se je chystá opustit, se cítila stejně, jako kdyby se měla rozloučit se starými přáteli.

Nimue nechtěla Veverčáka mást, proto raději pokračovala ve lhaní. „Já nevím, Veve. Ty jsi nikdy nezatoužil vydat se na cesty a spatřit věci, které jsi v životě neviděl?“

„Jako Děti měsíce?“

Nimue se usmála. Veverčák neustále pátral pohledem v korunách stromů, zda aspoň koutkem oka nezahledne Děti měsíce. „Ano. A co

teprve oceán nebo Ztracená města Slunečního boha? A Plovoucí chrámy?“

„Ty přece nejsou skutečné,“ namítl Veverčák.

„Jak to můžeme vědět, když se nepřesvědčíme na vlastní oči?“

Veverčák si založil ruce v bok. „Takže odejdeš a už se nikdy nevrátíš, zrovna jako Gawain?“

Nimui při té vzpomínce zahřálo u srdce. Jako by jí bylo znovu sedm, objímala Gawaina kolem krku a on ji nesl na zádech právě tímto lesem. Ve svých čtrnácti už věděl, jaké tajemné síly se ukrývají v každém z květů, listů či kousku kůry že Železného lesa; uměl připravit léčivé lektvary, jedy i odvary, které přivolávaly vidiny či lásku. Uměl poradit, z jakého stromu má žena užívat kůru, když chce vyvolat porod, a podle ptačích hnízd dokázal předpovědět počasí. Vzpomínala, jak mu sedávala mezi kolena, on ji objímal kolem ramen jako starší bratr a na klíně jim pípali čerstvě vyhláhlí luňáci; Gawain ji učil, jak číst vzory uvnitř rozbitých vajec a z nich poznat zdraví hvozdů.

Nikdy Nimui nesoudil kvůli jejím jizvám, vždy se na ni laskavě a bezstarostně usmíval.

„Třeba se jednoho dne vrátí,“ prohlásila Nimue, v jejích slovech bylo však víc naděje nežli víry.

„Ty ho chceš hledat, vid?“ zašklebil se Veverčák.

„Cože? Ne, nebud' směšný,“ štípla Nimue hocha do ramene.

„Au!“

„Teď dávej pozor,“ záměrně se mračila víc, než situace vyžadovala.

„Protože to, co tě učím, ti může zachránit kejhák.“

Ukázala na středně vysokou rostlinu, obklopenou kopřivami.

Veverčák zvedl oči v sloup. „Koprniček. Chrání nás před černou magií.“

„A co dál?“

Veverčák se zamyšleně poškrábal na nose. „Je dobrý i na bolení v krku?“

„To jsi náhodou uhádl,“ dobírala si ho Nimue. Potom zdvihla kámen, za kterým se ukrývala drobná bílá kvítka.

Veverčák si v nejhlubším zadumání doloval šuseň z nosu. „Krvavěnka. Proti uhranutí,“ prohlásil nakonec. „A taky pomáhá při kocovině.“

„Co ty víš o kocovině?“ strčila do něj hravě, a když se kotoulem odvalil do měkkého mechu, rozhiňala se. Veverčák byl ale hned na nohou a vystřelil jako zajíc. Nimue se za ním rozběhla, jenže Veverčáka nikdy nikdo nechytí. Hoch prolétl pod pokleslou bradou Smutné Paní a vyskočil na větev, odkud se naskýtal nerušený výhled na pastviny a chatrče Rosné Louky.

Nimue jej zakrátko dostihla, přestože jí při běhu docházel dech, a těšila se vánkem, jenž jí čechral vlasy.

„Budeš mi chybět,“ prohlásil Veverčák prostě a vzal ji za ruku.

„Vážně?“ jemně ho štípala do boku a pak si přivinula jeho zpocenou hlavu k hrudi. „Taky se mi po tobě bude stýskat.“

„A ví tvoje máma, že se chystáš odjet?“

Nimue přemítala, jak nejlépe odpovědět, když náhle ucítila v žaludku povědomý vír – tak se hlásili Nevidění. Dívka ztuhla. Byl to ošklivý pocit, jako když víte, že se vám oknem do domu plíží zloděj. V hrdle jí vyschlo. Šťouchla do Veverčáka a chraptivě ze sebe vypravila: „Můžeš utíkat, pro dnešek s učením končíme.“

Ta slova zněla ovšem chlapcovým uším jako rajská hudba. „Hurá, už žádné učení!“ Vzápětí proběhl mezi balvany, jen se za ním zaprášilo, a nechal Nimui samotnou s její nevolností.

Spojení s Neviděnými, skrytými duchy přírody, nebylo u Nebeského lidu ničím mimořádným. V klanu, k němuž Nimue náležela, dokonce věřili, že Nevidění jsou jejich dávnými předky, proto je ve svých rituálech vzývali při každé příležitosti. Velká druidka řídila důležité obřady, vázané ke koloběhu roku, a rozsuzovala spory mezi staršími či rodinami; Zvěstovatel měl vzývat Neviděné, aby požehnali dobré úrodě, dopřáli půdě dostatek vláhy, ženám lehký porod a aby odvedli duše zesnulých zpět do sluneční říše. Jak se ovšem Nimue přesvědčila už jako dítě, toto volání k Neviděným bylo spíš slavnostním obřadem než skutečným vzýváním a Nevidění na ně odpovídali jen vzácně. Vlastně téměř nikdy. Dokonce i Zvěstovatel, vybraný pro své domnělé spojení s Neviděnými, musel obvykle hledat jejich odpovědi ve tvarech mraků či chuti hlíny. U většiny Nebeského lidu se spojení s Neviděnými projevovalo nenápadně, jako když na listy sedne po ránu rosa. U Nimue to byla hučící řeka.

Jenže pocit, který se jí zmocnil v *této* chvíli, byl jiný. V břiše jí zabzučel roj čmeláků, zároveň však na celý Železný les padl závoj klidu a ticha. Nimui se rozbušilo srdce, nejen ze strachu, ale i z očekávání. Jako by něco přicházelo. Slyšela to v šustění suchých listů, ve stříbrném hlasu cikád i v náhlém bezvětrí. Ty zvuky byly pro Nimui jako ozvěna mnoha vzrušených hlasů v zaplněné síni. Pocítila naději, že se snad konečně dobere spojení, které dá všemu smysl a přinese jí odpovědi. Hlavně na otázku, proč je jiná než ostatní.

Dívka vycítila, že se za jejími zády cosi pohnulo. Otočila se a spatřila malého koloucha, stál jen kousek od ní. Hučení v žaludku zesílilo. Kolouch hleděl na Nimui hlubokými černými očima. Ty oči

byly starší než dubový pařez, na kterém seděla, starší než paprsky slunce na jejích tvářích.

„*Neboj se,*“ zaslechla Nimue hlas a věděla, že to nejsou její myšlenky. Patřily kolouchovi. „*Smrtí nic nekončí.*“

Nimue nemohla dýchat a bála se i pohnout. Ticho jí hřmělo v uších, v mysli zůstala jen posvátná úcta a bázeň, bezbřehá jako krajina snů. Dívka přemáhala nutkání dát se do běhu a uprchnout, či aspoň pevně zavřít oči a počkat, až ta vlna pomine – jak to dělávala dřív. Dnes ale ne, teď chtěla vše prožít naplno. Konečně, po tolika letech, jí Nevidění hodlají něco sdělit.

Slunce se skrylo za mrakem a hvozd potemněl. Ochladilo se. Nimue přemohla strach a dál hleděla do kolouchových černých očí. Byla přece dcerou Velké druidky, neuteče před tajemným dotykem Neviděných.

Potom uslyšela svůj vlastní hlas. „Kdo zemře?“

Zadrnčela třetiva zhotovená ze střívka. Něco zasvištělo a kolouchovi se do hrdla zabodl šíp. Kosové s poplašeným křikem vzlétli z korun stromů a spojení bylo přerušeno. Nimue se rozrušeně otočila. Nedaleko od ní stál Josse, jedno z pastýřových dvojčat, s pěstí radostně vztyčenou na znamení vítězství. Dívka sklopila zrak – kolouch ležel v lesní prsti, oči měl skelné a bez života.

„Cos to udělal?!“ vykřikla Nimue, když se mladík vydal hustým mlázím pro svou kořist.

„Co bys řekla? Obstaral jsem večeri.“ Josse popadl koloucha za zadní nohy a hodil si jej přes ramena.

Nimue dala průchod svému vzteku. Bylo to, jako by jí po krku a tvářích vyrazily stříbřité úponky psího vína – v té chvíli se Josseho luk zkroutil do neuvěřitelného tvaru, praskl a ostré třísky se zaryly do mladíkovy kůže.

Josse vyděšeně upustil ulovené zvíře i zlomený luk, který se na zemi dál svíjel jako umírající had, a střelil pohledem po Nimui. Na rozdíl od Veverčáka dobře věděl, co se o ní povídá. „Ty bláznivá čarodějnice!“

Přirazil dívku k pahýlu stromu a sáhl po své zničené zbrani. Nimue se napřáhla, aby mu vrazila pořádnou ránu do obličeje, tu se však na okraji lesa zjevila jako duch její matka.

„Nimue.“ Tón Lenořina hlasu byl ledový, takže snadno ochladil dívčino rozhorlení.

Josse popotáhl, sebral koloucha i kusy luku a dusal pryč. Ještě se však otočil a vykřikl: „Tohle si odskáčeš, ty zatracená ježibabo! Všechno, co o tobě říkali, je pravda!“

Nimue zaječela: „Aspoň víš, že se máš čeho bát! Teď padej a nech mě na pokoji!“

Josse utekl a Nimue zůstala sama s matkou. Pod jejím nesouhlasným pohledem jí znatelně poklesla ramena.

O chvíli později kráčely obě vzhůru po ohlazených kamenech posvátné Sluneční stezky. Nimue následovala matku k ukrytému vchodu do Potopeného chrámu. Lenora nikdy nespěchala, a přesto byla vždy aspoň o deset kroků před svou dcerou.

„Najdeš vhodné dřevo, opracuješ je a napneš na něj tětivu,“ oznámila Nimui.

„Josse je hlupák.“

„A omluvíš se jeho otci,“ pokračovala Lenora.

„Anisovi? To je další hňup! Moc by se mi líbilo, kdybys byla aspoň jednou na mojí straně.“

„Ten kolouch nasytí mnoho hladových krků,“ připomněla jí Lenora.

„Nebyl to jen obyčejný kolouch,“ namítla Nimue.

„Pak vykonáme patřičné rituály.“

Nimue zavrtěla hlavou. „Ty mě vůbec neposloucháš.“

Lenora se otočila a tentokrát jí v očích probleskl hněv. „Co mi uniklo, Nimue? Co neslyším nebo nechápu?“ Druidka ztišila hlas. „Víš, co o tobě říkají a co si myslí. To, co jsi dnes předvedla, jen posílí jejich strach.“

„Nebyla to moje vina,“ vyhrkla Nimue a v duchu se nenáviděla za pocit studu, který ji polil.

„Ale hněv, který tě ovládl, byl jen tvůj. Ten sis přivolala sama. Chybí ti vnitřní kázeň, děvče. Zodpovědnost. Minulý měsíc to odnesl Hawlonův plot...“

„Ten zmetek si uplivl, když jsem kolem něj procházela!“

„A co požár Giffordovy stodoly?“

„To mi pořád připomínáš!“

„Protože mi neustále dáváš důvod!“ Lenora uchopila Nimui za ramena. „Tohle je přece tvůj klan. Jsou to tvoji nejbližší, ne nepřátelé.“

„Cožpak jsem s nimi nezkoušela vyjít po dobrém? Zkoušela! Jenže oni mě nikdy nepřijmou. Nenávidí mě!“

„Tak jim ukaž, že ti mohou důvěřovat. Pomoz jim, aby ti lépe rozuměli. Jednoho dne totiž staneš mezi těmi, kdo je povedou. Až já odejdu...“

„Já že bych je měla vést?“ rozesmála se Nimue.

„Máš veliké dary,“ pravila Lenora. „Vidíš to, co je skryté, způsobem, kterému já nikdy nebudu s to rozumět. Taková schopnost je však výsadou, která ti byla udělena, nikoli tvým právem. Proto ji musíš přijímat s pokorou a důstojností.“

„To přece není žádný dar.“

Zdáli k nim dolehl hlas zvonu. Lenora zvedla lem Nimuiny sukně, byl potrhaný a zabahněný. „Ani jediný den jsi nemohla uchovat své šaty čisté? Aspoň dnes?“

Nimue pokrčila rameny. Trochu se styděla.

Lenora si povzdychla. „Pojďme.“

Opatrně se prosmýkla závojem propletených lián a vydala se dolů po prastarých schodech, porostlých vlhkým mechem a lišejníkem. Nimue přejížděla dlaněmi po tesaných stěnách, které zobrazovaly předvěké příběhy Starých bohů; tím si zároveň na kluzkých stupních, vedoucích do olbřímího Potopeného chrámu, pomáhala udržet rovnováhu. Přírodním průduchem v klenbě pronikal proud slunečních paprsků a dopadal přímo na oltářní kámen, ležící o stovky stop hlouběji.

„Proč se toho vůbec musím účastnit?“ dožadovala se Nimue a pomalu se ubírala po schodišti, které se vinulo do hloubi země.

„Protože dnes vybereme nového Zvěstovatele, který se jednoho dne stane Velkým druidem. Dnešek je důležitý den a ty jsi má dcera, proto bys měla stát po mém boku.“

Nimue zvedla oči v sloup. Konečně dospěly do chrámové síně, kde už čekali vesniční starší. Někteří se zamračili, když ji spatřili. Dívka je ostentativně obešla a opřela se o stěnu co nejdál od jejich kroužku.

Před oltářem klečel Clovis, syn Gustava Léčitele, plně zabraný do meditace. Byl to mladý druid, Lenořin věrný akolyta, všeobecně uznávaný pro své veliké znalosti léčivých kouzel.

Lenora k němu přešla, podala mu ruku a pomohla mu vstát; starší se posadili se zkříženýma nohama do kruhu. Mezi staršími

seděl i Gustav Léčitel, oděný do svých nejlepších šatů, a celý zářil hrdostí. Lenora se k nim obrátila a oslovila je. „Jako Nebeský lid vzdáváme díky světlu, z něhož povstává život. Jsme zrozeni úsvitem...“

„... a do soumraku odcházíme,“ odvětili jednohlasně starší.

Lenora se odmlčela, zavřela oči a naklonila hlavu na stranu, jako by naslouchala. Po chvíli se jí na pravé straně hrdla, na tvářích a kolem uší rozsvítily stříbřité propletené vzory, podobné šlahounům popínavých rostlin.

Airmidiny prsty se rozzářily i na tvářích její dcery a všech starších, shromážděných v kruhu.

Lenora otevřela oči. „Nevidění jsou zde, mezi námi. Od chvíle, kdy naše drahá Agatha odešla pod příkrov soumraku, nám chybí Zvěstovatel. Proto není ani nástupce, Strážce posvátných artefaktů a Opatrovník sklizně. Agatha byla rovněž obdarována hlubokým spojením s Neviděnými. Měla široké srdce a její přátelství bylo jako veliký poklad. Nikdo ji nikdy plně nenahradí. Uplynulo ovšem devět měsíčních cyklů, proto nastala chvíle, kdy zvolíme nového Zvěstovatele. Víme o mnohých vlastnostech, které by neměly dobremu Zvěstovateli chybět, žádná z nich však není důležitější než stálé spojení s Neviděnými. A třebaže Clovise všichni milujeme,“ usmála se Lenora povzbudivě na mladého druida, stojícího u oltáře, „potřebujeme, aby sami Nevidění stvrdili naši volbu.“

Lenora pozdvihla paže a zašeptala slova v prastaré řeči. Světlo, proudící shůry do chrámu, nabylo ostrosti, zaplálo jako oheň v kovářově výhni a vyvrhlo snopy jisker, které tančily ve vzduchu. Totéž světlo se zdvihlo z lišejníků, pokrývajících staré obelisky a balvany, a spojilo se s jiskrami v jediný zářivý oblak.

Clovis zavřel oči, rozepjal paže a chystal se přijmout požehnání Neviděných. Jiskry se k němu snášely jako beztvary světelný mrak, potom se však zavlnily, zkroutily a zamířily pryč od Clovise i od oltáře. Oblak se rozprostřel a protáhl směrem k Nimui, která jej sledovala s očima rozšířenýma úžasem. Obklopil ji a ona zdvihla paže v obranném gestu, ačkoli jí zjevení nezpůsobovalo žádnou bolest.

Mezi staršími však propukl rozruch.

Lenora stála v jejich středu, vzpřímená, s výrazem úžasu ve tváři. Mumlání záhy přerostlo v rozčilené námitky. Gustav povstal a zvolal: „Tento... tento rituál byl poskvrněn!“

„Podle posloupnosti náleží postavení Clovisovi!“ přidal se jiný.

„Může za to Nimue, to ona rozptýlila naše soustředění!“ protestoval další.

„Clovis je nadaný a laskavý a já si vážím jeho rady. Rozhodnutí, kdo bude příštím Zvěstovatelem, však náleží jen Neviděným,“ namítla Lenora.

„Cože?“ vyhrkla Nimue nahlas. Vyčítavé pohledy starších ji zaháněly do úzkých. Tváře jí hořely a vrhala na matku rozzuřené pohledy. Nato vyskočila a pokusila se světelnému oblaku uniknout, zářící jiskry ji však následovaly a znovu zahalily světlem zrovna ve chvíli, kdy by si ze všeho nejvíc přála být neviditelná.

Mlynář Florentin se rozhodl argumentovat zdravým selským rozumem: „Lenoro, přece nechceš vážně naznačit... chci říct, že Nimue je na tak zodpovědné postavení moc mladá.“

„Uznávám, že šestnáct let je na Zvěstovatele opravdu dost nízký věk,“ přikývla Lenora. Dokázala hovořit takovým tónem, jako by ji ten nenadálý zvrat událostí vůbec nepřekvapil. „Její pouto

s Neviděnými by však mělo být rozhodující. Největším úkolem každého Zvěstovatele přece je poznávat vůli Neviděných a vést Nebeský lid k rovnováze a harmonii v obou sférách existence. A Nimue byla v mimořádně silném spojení s Neviděnými už od útlého dětství.“

Povstal Lucien, úctyhodný, shrbený druid, který se opíral o silnou tisovou sukovici, aby položil otázku. „Nejsou to však jen Nevidění, kdo vyhledává tvou dceru, nemám pravdu?“

Jizvy na Nimuiných zádech začaly svrbět. Dívka chápala, kam ta otázka míří.

Lenora lehce stiskla rty, jinak svůj hněv nedala najevo.

Lucien se podrbal ve svém bílém, vypelichaném plnovousu a předstíral, že jeho poznámka je vedena jen nevinnou starostlivostí. „Všichni přece víme, že Nimue nese znamení černé magie.“

„Nejsme nevědomé děti, Luciene. Mnozí nás nazývají Slunečními tanečníky, to ale neznamená, že bychom zavírali oči před Stínem. A máš pravdu. Když byla Nimue ještě děcko, nalákal ji zlý duch hluboko do Železného lesa, kde by ji byl nejspíš zahubil, kdyby ji nezachránili samotní Nevidění. Leckdo by usoudil, že už jen to ji pro roli Zvěstovatele přímo předurčuje.“

„Ano, tuhle historku nám vyprávíš od samého počátku,“ odfrkl si Lucien.

Nimue by se nejraději zmenšila a ukryla v krysí díře. A světelný oblak se jí stále držel! Nazlobeně se jej snažila odehnat, jen se však rozptýlil a vrátil se k ní jako zlatavá aureola.

„Co chceš těmi slovy naznačit, Luciene?“

Gustav se rozhodl ujmout role usmiřovatele a zároveň uchovat aspoň šanci, že se jeho syn stane novým Zvěstovatelem. „Navrhují

provést ještě jednou celý rituál, tentokrát ovšem v nepřítomnosti Nimue.“

„Hodláme brát v pochybnost moudrosti Neviděných, když se nám nelíbí jejich volba?“ otázala se Lenora.

„Nimue je poskvrněná, každý rituál zvrátí!“ vyštěkl Lucien.

„To odvoláš,“ varovala jej Lenora.

Lucien však pokračoval. „Nejsme to ovšem jen my, kdo chová takové podezření. Vždyť ji odvrhl dokonce i její vlastní otec a raději opustil svůj klan, než by s ní žil pod jednou střechou.“

Nimue vrazila do kruhu starších. „Nechci vám dělat žádného zatraceného Zvěstovatele! Tak co, už jste spokojeni? Nestojím o to!“ A než ji mohla Lenora zastavit, Nimue se otočila a spěchala po točitém schodišti pryč z chrámu. Rozčilené hlasy ji pronásledovaly a odrážely se od starobyklých kamenných zdí.

KAPITOLA TŘETÍ

NIMUE VYBĚHLA DO SVĚŽÍHO POVĚTRÍ ŽELEZNÉHO lesa. Neplakala, protože její hněv slzy spolehlivě zahnal. Nejraději by toho starého šaška Luciena utopila jako krysu a své matce by vyškubala jeden vlas po druhém za to, že ji vystavila takovému opovržení.

Tak ji spatřila Pym. Pym byla Nimuina nejlepší přítelkyně, vysoká, neohrabaná dívka, a teď právě vlekla přes pole veliký snop obilí. Zpozorovala Nimui, jak rázuje z kopce pryč od lesa.

„Nimue!“ Odhodila snop na zem a doběhla k ní. „Co se děje?“

„Je ze mě Zvěstovatel,“ odpověděla Nimue, aniž by se zastavila.

Pym pohlédla na dvoukolák, stojící opodál, a potom opět na Nimui. „Cože je z tebe? Počkej, to řekla Lenora?“

„Je úplně fuk, kdo to řekl,“ odsekla Nimue. „Stejně nejde o nic jiného než o pitomý vtíp.“

„Počkej přece,“ poskakovala za ní Pym, kterou unavilo vázání snopů a nehodlala rozprávět v běhu.

„Nenávidím to tady! Odcházím. Ještě dneska nasednu na loď.“

„Co se stalo?“ Pym ji popadla za ramena a otočila k sobě. Nimue měla ve tváři výraz rozběsněné šelmy, v očích se jí ale sbíraly slzy. Rychle si je otřela rukávem. „Co se děje, Nimue?“

„Nechtěl jsem tě tu. A já nestojím o ně,“ zachvěl se dívce hlas.

„Co to říkáš?“

Nimue vpadla do malé chatrče z bláta a roští, kde žila se svou matkou. Sáhla pod lůžko a vytáhla pytel; Pym zrovna s funěním vešla do dveří. V žoku se skrýval těžký vlněný plášť, palcové rukavice, náhradní kalhoty, louhové mýdlo z dřevního popela, křesadlo, prázdný měch na vodu, pár hrstí ořechů a sušených jablek. Nimue ještě popadla ze stolu několik medových koláčů a vyrazila ze dveří stejně rychle, jako přišla.

Pym ji následovala. „Kam chceš jít?“

„Do Jestrábího Mostu,“ odpověděla Nimue.

„Teď? Zbláznila ses?“

Než mohla Nimue odpovědět, zazněly opodál výkřiky. Obě se s Pym podívaly z kopce ke středu vsi; vesničané tam pomáhali jakémusi chlapci z koně. Ani na tu vzdálenost jim nemohlo uniknout, že bílá srst zvířete je zbrocená rudou krví. Jeden z mužů nesl chlapce v náručí. Hoch měl světle modrou kůži, paže nepřírozeně protáhlé a tenké, s tenkými prsty, ideálními při šplhání.

„To je Syn měsíce,“ zašeptala Pym.

Vesničané ho spěšně odnášeli do Léčitelovy chatrče; zvědové se zatím rozeběhli k Železnému lesu, aby donesli zprávu starším. Ti se záhy vynořili ze stínu stromů. Vedla je Lenora, všichni však měli ve tvářích zachmuřený výraz. Pym s Nimuí minuli, aniž by na ně pohlédli; jediný Lucien se na dívku krůvě usklíbl, ale hned se belhal dál k Léčitelově chýši.

Nimue s Pym se přikrčily pod oknem a nahlížely dovnitř, kde se starší shromáždili do hloučku. Málokdo se mohl pochlubit, že viděl Děti měsíce.

Byli to plaší noční tvorové, kteří obývali koruny stromů v hlubokých hvozdech. Jejich nohy se jen zřídka kdy dotkly země a jejich kůže se dokázala zbarvením i povrchem přizpůsobit kůře jakéhokoli stromu, po kterém zrovna šplhali. Navíc ovšem mezi Nebeským lidem a Děti měsíce vládl odedávna nesvár a zlá krev, proto bylo tak znepokojivé, že se jeden z nich náhle objevil uprostřed Rosné Louky.

Hoch se snažil promluvit, v hrudi mu chrastilo, jako by tam měl suché listí. „Přišli za dne, když jsme spali. Měli rudá roucha,“ vypravil ze sebe slabým hlasem, hned se však chraptivě rozkašlal a jeho dech se ještě ztížil. „Zapálili hvozd, lapili nás ve větvích. Mnozí se udusili v kouři, jiní raději skočili dolů a tak zahynuli. Na ty, kdo se dostali na zem živí, však čekal Šedý mnich – ten, který roní černé slzy. Řadu z nás pobil, zbytek pověsil na kříže.“ Další záchvat kašle zbavil hocha dechu, na jeho rtech se objevila krev. Lenora se jej snažila uklidnit a Gustav zatím sháněl potřebné ingredience a připravoval obklad.

„Tohle už není jen starost jižanů,“ ozval se varovným hlasem Felix, sedlák s hrudí jako sud, a zároveň jeden ze starších. „Rudí paladini se hnuli na sever a my jim stojíme přímo v cestě.“

„Dokud se nedozvíme víc o jejich počtu a cíli, neměl by z vesnice nikdo odcházet,“ řekla Lenora.

„A jak máme prodat, co sklídíme, když nemůžeme na trh?“ namítl Florentin.

„Ještě dnes vyšleme zvědy. S trochou štěstí nepotrvá naše uzavření déle než jediný měsíční cyklus. Prozatím to musíme nějak

zvládnout. Podělte se s ostatními, poskytněte jim svá pole. A měli bychom vypravit posly k dalším klanům.“

Starší přispěchali se svými názory a rozproudila se živá debata. Nimue odtáhla Pym od okna a zamířila ke stájím.

„Cože? Ty chceš i přesto odjet?“ zarazila se Pym.

„Jistě,“ přitakala Nimue. Čekáním se nic nespraví. Musí učinit, jak se rozhodla. Hned.

„Ale tvoje matka přece řekla, že do Jestřábího Mostu nikdo nesmí.“

Nimue vešla do stáje, sundala z háku sedlo a začala připravovat svou klisnu Večernici na cestu.

„Nenechám tě odplout samotnou na nějaké lodi. A už vůbec nehodlám připustit nějaké srdceryvné loučení.“

Nimue se pokusila nasadit přísný výraz. „Pym...“

„Nemáš šanci,“ založila si Pym ruce na hrudi.

Cesta do Jestřábího Mostu vedla asi deset mil přes zvlněné vrchy, porostlé hustým lesem. Městečko bylo dost veliké na to, aby jeho hostince přitahovaly různé kejklíře, žoldnéře a každý druhý čtvrtek se tu pořádaly trhy. Pro Nebeský lid, jako byla Nimue a Pym, představoval Jestřábí Most učiněný Řím, esenci velkého světa. Z pahorku na severní straně města přehlížela kraj mocná dřevěná tvrz, na jejíž nejvyšší hradbě visel přes tucet oběšenců. Sloužili jako potrava vranám i jako varování pro zloděje a cizince s nekalými úmysly.

Pym se při tom pohledu zachvěla a přitáhla si kápi do čela. „Tyhle kápě jsou jako převlek k ničemu. Celý den jsem jen uklízela, teď páchnu na sto honů.“

„Říkala jsem ti, ať zůstaneš doma,“ připomněla jí Nimue. „A nepácheš... určitě ne na sto honů.“

„Nenávidím tě,“ zavrčela Pym.

„Jsi půvabná a voníš jako fialky,“ uklidňovala ji Nimue a přitom jen pro jistotu raději schovala neposedné prameny vlasů pod vlastní kápi. Ženy ze Staršího lidu nosily vlasy rozpuštěné, kdežto lidské měšťanky je schovávaly pod plaketkou či závojem.

„Tohle je šílenství,“ vrtěla hlavou Pym.

„A proto mě máš ráda, ne?“

„Já tě *nemám* ráda. Já tě chci zastavit a zlobí mě, že děláš takové hlouposti.“

„Přináším ti do života kousek dobrodružství.“

„Přinášíš jen trápení a průšvihy.“

Strážní u východní brány si Pym s Nimuí nijak zvlášť nevšíмали a nechali je projet do města. Děvčata ustájila Večernici ve stání poblíž brány a vydala se do malého přístavu, který ležel v Rozbitém zálivu; kotvily tu lodě místních rybářů a obchodníků. Rackové pokřikovali a vznášeli se ve větru nad stěžni bárek a kog, potom se rychle jako střely snažili k řadám naplněných sítí, lemujících molo, kde se rvali o uvězněné rybky.

Když se dívky přiblížily k hlučnému, zaplněnému molu, cítila Nimue, jak se Pym chvěje napětím.

„Jak vůbec víš, jestli tě vezmou?“ zeptala se Pym.

„Mosazný štít přibírá na každou plavbu pár tuctů poutníků. Říkali mi, že právě na téhle lodi odplul Gawain. Navíc odsud žádná jiná nemíří přes moře do Pouštních království.“ Nimue se otočila po chlapci, který nesl koš plný živých krabů.

„Jistěže to je jediná loď, která pluje do Pouštních království. A co z toho vyplývá? Že do Pouštních království nikdo nechce! Co tě vůbec tak žere, Nimue? Chtějí tě jmenovat Zvěstovatelkou, to je

veliká čest! Navlečou na tebe úžasné šaty a šperky, pro které by člověk vraždil. Tak co ti to přelítlo přes nos?”

„Ono je to složitější,“ odpověděla Nimue. Milovala Pym jako sestru, o Neviděných jí ale nikdy nevyprávěla. Pym rozuměla věcem, které si mohla prohlédnout a sáhnout si na ně. V téhle záležitosti – a pokud šlo o Pym, tak vlastně v žádné jiné – držela Nimue své myšlenky a pocity pod pokličkou.

„A tvoje matka jen chce, abys zůstala doma. Ta moje se mě neustále pokouší provdat za prodavače ryb.“

Nimue soucitně přikývla. „Vím, za Smraďocha Árona.“

Pym se zakabonila. „Na tom není nic směšného.“

Nimui začínalo docházet, jak vážný je krok, který se chystá udělat, a z tváře jí zmizel úsměv. Obrátila se k Pym, protože toužila, aby ji její přítelkyně pochopila. „Vesničtí starší mě nikdy nepřijmou.“ To byla ovšem jen polovina pravdy.

„Koho zajímá, co si ta scvrklá padavčata myslí?“

„Ale co když mají pravdu?“

Pym pokrčila rameny. „Máš vize, ne?“

„A taky jizvy.“

„... které ti dodávají na osobitosti?“ nadhodila Pym. „Promiň, jen se snažím odlehčit téma.“

Nimue se rozesmála a objala ji. „Co bych si jen bez tebe počala?“

„Tak nikam nejezdi, ty hloupá,“ vyhrkla Pym a oči jí proti její vůli zvlhly.

Nimue smutně zavrtěla hlavou, potom se otočila a rázovala přímo ke kotvišti. Pym spěchala za ní jako starostlivá kvočna.

„A co když zjistíš, že patříš ke Staršímu lidu? Co když na tobě někdo zpozoruje Airmidiny prsty?“ zašeptala.

„Nikdo nic neuvidí ani nepozná,“ zasykla Nimue. „Postaráš se mi o Večernici?“

„Jistě. Máš peníze?“

„Dvacet stříbrných,“ odvětila už trochu popuzeně Nimue.

„Ale co když tě okradou?“

„Už toho nech, Pym!“ okřikla ji polohlasem Nimue, protože plešatý, zpocený správce přístavu byl už skoro na doslech. Muž seděl u stolku a odháněl nenechavé racky.

„Promiňte, pane, která z těch lodí je Mosazný štít?“ zeptala se Nimue.

Správce ani nevzhlédl od svých záznamů. „Ten včera odplul.“

„Ale já jsem myslela...“ Nimue se obrátila k Pym. „Gawain přece vyplul kolem slunovratu, a teď je ještě listopad. Loď by tu měla ještě být.“

„Jestli si chceš stěžovat, stěžuj si východnímu větru,“ odsekl vyčerpaně správce.

„A kdy se Mosazný štít vrátí?“ nenechala se odbýt Nimue, protože vidina úniku se jí poznenáhlu rozplývala.

Správce přístavu k ní vzhlédl. Mračil se, měl kruhy pod očima a těžká víčka. „Za půl roku. A teď mi laskavě dejte pokoj.“ Mezi dvěma rybáři, stojícími opodál, propukl jakýsi spor. Muži do sebe začali nazlobeně strkat, čímž rozkývali síť a vyplašili racky. Správce zapomněl na Nimui i Pym, zvedl se a dusal na místo střetnutí. „Hej! Okamžitě toho nechte! V mém přístavu bude klid!“

Nimue se otočila ke své přítelkyni a tentokrát to byla ona, komu se leskly oči. „Co mám dělat?“

Pym natáhla ruku a upravila jí vlasy, které vyklouzly zpod kápě. „Aspoň tě tu budu mít o chvíli déle.“

Nimue se zahleděla k obzoru a usilovně dumala, jak přežít dalších šest měsíců ve vesnici. Připadalo jí to jako věčnost.

Pym ji vzala za paži. „Smíříš se mámou,“ nasměrovala ji ke stájím.

„Poutníci. Přidám se k procesí poutníků,“ rozhodla se Nimue a rázně se obrátila zpět k městu.

„K poutníkům? Poutníci Starší lid nenávidí. Nic hloupějšího už tě snad napadnout nemohlo.“

Nimue věděla, že je jako tonoucí, který se chytá stébel, ale návrat do Rosné Louky prostě nepřicházel v úvahu.

Pym ji opět vzala za paži. Nimue viděla, že je odhodlaná umluvit ji za každou cenu.

„Počkej, já vím, jak to uděláme,“ změnila Pym taktiku. „Já se stanu Zvěstovatelkou a ty si vezmeš Smraďocha Árona.“

Nimue to nevydržela a rozesmála se. „Tak toho si vážně nikdy...“

„Tak vidíš! Ještě na tom nejsi tak zle!“

Nimue se rozběhla a Pym ji následovala.

Toho dne se zrovna konal trh a proplést se zaplněnými ulicemi vyžadovalo nemalé umění. Volci táhli vozy obilí, koňská spřežení vlekla kamenné kvádry na stavbu katedrály, která rostla na náměstí, bosí chlapci ze statku naháněli zbloudilé hejno hus. Čtyřčlenná rodina poutníků podmračeně hleděla na Nimui s Pym; když kolem ní procházely, utrousil otec pod vousy cosi nelichotivého a potom ještě dlouho pohoršeně kroutil hlavou.

„Poutníci,“ zašklebila se Pym. „I když máme pláště a kápě, poznali, že patříme ke Staršímu lidu. Nezajdeš k nim a nepožádáš je, aby tě vzali sebou?“

Nimue se zakabonila.

„Seženeme kus chleba a sýra, ať máme cestou co jíst, a vydáme se domů, dokud je ještě světlo,“ prohlásila Pym, popadla Nimui za ruku a táhla ji za roh, kde se rozkládalo hlavní náměstí. Oběma dívkám se sbíhaly sliny, když ucítily vůni čerstvě upečeného chleba. Pekařova žena naskládala na stolek ještě teplé bochníky a hned vedle nich sýrové zákusky a skořicové koláčky. Kejkklíř v otrhané tunice tu metal kozelce a opodál si skupina potulných herců stavěla jeviště.

Pym tleskala chlapíkově šikovnosti, Nimue však přejela pohledem celé náměstí a její zrak se zastavil na dvojici jezdců v rudých kutnách, kteří sledovali dav s nadřazenou rozmrzelostí. Nimue viděla, že to ještě nejsou muži – věkem se tolik nelišili od ní a Pym –, oba však už měli vyholené temeno hlavy. Byli vyhublí a jeden z nich o hlavu převyšoval svého druha. Nimue stiskla Pym zápěstí a pohledem očí ukázala k jezdcům. „Myslím, že to jsou oni.“

„Kdo?“ rozhlížela se Pym.

„Rudí paladini.“

Pym zalapala po dechu a v úleku si přikryla dlaní ústa.

„Nechceme upoutat jejich pozornost,“ varovala ji Nimue.

Pym spustila paži, ve tváři se jí však zračil strach.

„Chci se k nim dostat blíž,“ řekla Nimue a odstrčila svou přítelkyni, která se ji snažila zadržet. Nato se začala prodírat davem k jezdcům. Rudí paladini zrovna pobídlí koně do klusu a odjížděli na opačnou stranu náměstí, ale v místě, kde stály stánky řemeslníků, se ještě zastavili u kovaných čepelí. Jeden z mnichů se naklonil v sedle a řekl něco kováři. Ten přikývl, potom vybral mezi vystavenými zbraněmi dýku a podal ji druhému mnichovi. Rudý paladin si ji prohlédl, uznale kývl hlavou a schoval ji do sedlové brašny. Potom pobídl koně a přejel k dalšímu stánku. Kovář za ním navztekaně

zavolal, že zapomněl zaplatit. Menší z mnichů otočil koně, vrátil se ke kováři a silně jej kopl do hrudníku; muž klopýtl vzad, spadl na svůj stolek s vystaveným zbožím a meče i dýky se rozlétly po zemi. Rudý paladin jej objel dokola a očividně čekal, zda má kovář k celé záležitosti ještě nějakou připomínku. Neměl. Zvedl se země a zmizel ve svém stánku. Mnich si opovržlivě odfrkl a rozhlédl se po zástupu. Nenajde se snad nějaký odvážlivec mezi přihlížejícími? Kupci i rolníci však důsledně hleděli opačným směrem nebo klopili oči k zemi a mnicha obcházeli širokým obloukem. Rudého paladina to uspokojilo, proto se připojil ke svému bratrovi.

„Oni ten nůž prostě ukradli!“ vyhrkla rozzlobeně Nimue.

„Co s tím naděláme?“ zašeptala Pym a krčila se, aby byla v zástupu co nejnenápadnější.

Nimui se hněvem sevřely útroby a vydala se za oběma mnichy. Držela se padesát kroků za nimi, přitom dbala na opatrnost a obratně se kryla za skupinami poutníků, rolníků i prodavačů. Nenápadné sledování se však náhle stalo o poznání náročnějším, mniši totiž na rohu u radnice zatočili do úzké uličky. Nimue zatáhla Pym do otevřeného podloubí s klenutými stropními oblouky, kde se prodávala zelenina a byliny, a sledovala vyholené hlavy pohupující se mezi sloupy, dokud jí nezmizely z dohledu. Potom chvilku počkala, chytila Pym za ruku a vedla ji podloubím až k ústí té uličky, kterou zrovna ucpalo čtyřspřeží valachů. Rudí mniši se zatím přidružili ke dvěma dalším bratrům na koních a svorně se zastavili pod trojpodlažním lešením z trámů, po němž pobíhali obkladači a kdesi ve výšce opravovali břidlicovou střechu. Nimue s Pym se ukryly v domovním vchodu asi třicet kroků od mnichů; Rudí paladini se tlumenými hlasy o čemsi dohadovali.

„Už jsme si je prohlédly až až,“ syčela Pym Nimui do ucha a tahala ji za rukáv. „Teď rychle na cestu.“

Nimue nechala Pym ve vchodu a vyrazila na ulici právě ve chvíli, kdy do ní z náměstí zabočilo další spřežení. Přizpůsobila krok tak, aby ji potah kryl před pohledy mnichů. Za okamžik přerušilo spřežení rozmluvu Rudých paladinů, protože ulička zkrátka nebyla pro všechny dost široká. Kameník, sedící na kozlíku, stáhl hlavu mezi ramena v předtuše nepříjemností. „Omlouvám se, bratři,“ zvolal a pokusil se skupinu mnichů objet. Paladini se na něj zamračili, ale přiměli své koně, aby o pár kroků ustoupili; když je vůz minul, pokračovali v hovoru. Nimue využila chvilkového rozptýlení, prošla kolem mnichů, rychlým pohybem sáhla do sedlové brašny a vytáhla z ní uloupenou dýku. Další plynulý pohyb, a dýka zmizela v širokém, plandajícím rukávu. Když se mnich po dívce otočil, spatřil jen vlající sukni, která se vzápětí ztratila v příčné uličce.

Pym vyběhla z vchodového výklenku a spěchala zpátky do podloubí, kde se hemžili kupci i kupující. Tam chvíli čekala, a zrovna ve chvíli, kdy jí připadalo, že pomalu přestává lapat po dechu, se jí o hrdlo opřela dlouhá, studená čepel. Pym zkameněla.

„Naval všechny prachy,“ zachraptěl jí do ucha známý hlas. Byla to Nimue. Pym se otočila a rázně se rozmáchla po rozesmáté tváři své přítelkyně. Záhy je však obě přemohl smích.

„Au! Nech toho!“ kryla si hlavu Nimue. „Nadělaš mi modřiny!“

„Nenechám, ty jedna bláznivko!“ pohlavkovala ji Pym, dokud omylem nenakoply koš s hlávkami kapusty a prodavačka je rázně neokřikla. Dívky odběhly a protlačily se davem zpět na náměstí. Nimue došla ke kovářovu stánku, odkud zaznívalo bušení mistrova kladiva, a vrátila dýku na její místo mezi ostatní nabízené zbraně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NIMUE S PYM ZASLECHLY HUDBU A NEomylně se vydaly tím směrem. Narazily na dva mladíky, kteří si opřeli meče o kolo vozu a uspořádali improvizovaný koncert. Nimue si povšimla skupinky mladých urozených slečen, které se nyní kývaly v rytmu zpěvákovy hlasu.

„Zelené louky, oblaka sněhobílá
tys šípem lásky na smrt mne postřelila.
Ve víru tance červenová mjíj noc,
polibky tvé kouzelnou tají moc.“

Dívka se zahleděla na zpěváka. Byl vysoký, měl široká ramena, chlapeckou tvář a dlouhé vlasy, jež se ve slunci blyštily jako měď. Jeho otrhanější a méně zajímavý druh hrál umně na ruan.

„Zpívej jen la-li-la-li-lo,
má sladká letní vílo,
v opojné letní noci, la-li-lo.“

Zpěvák měl příjemný hlas, který však poněkud zápolil s vysokými tóny. Jenže tu bylo i cosi dalšího a to způsobilo, že Nimue zůstala stát jako přibitá. V břiše a za ušima ucítila chvění, jakým se ohlašovali Nevidění. Přiložila si dlaň na tvář, protože se ulekla, že by se jí na kůži mohly rozsvítit Airmidiny prsty. *Kdo to je?* přemítala v duchu. Ke Staršímu lidu nepatřil, to by poznala na první pohled. Jenže Nevidění se jí snažili o tomto chlapci něco sdělit. Nimue se pokusila chvění zahnat, bylo však neodbytné. Chtěli ji varovat? Vyjevit jí nějakou zprávu? Nebo obojí?

Pym nespokojeně sykla a strčila do ní loktem.

„Podzimní vítr ochladí žár,
jenž spálil srdce jak vích,
vlaštovky odlétnou, umlknou písně,
krajinu pokryje sních.“

Zpěvákův pohled se střetl s Nimuiným a verš mu uvízl na jazyku.

„Jen víno svařené...“

Nimue cítila, jak její tvář polévá nach. Zahanbeně odvrátila zrak, potom se však zpěvákovi zahleděla do očí. Připomněly jí oči vlčat ze Železného lesa, jejich bystrý a hravý pohled, který se co nevidět změnil v nebezpečný dravčí přísvit. Zpěvák našel ztracenou notu.

„Tu však přichází panna,
panna očí modrých,
jako je mořský led.

Zpívej jen la-li-la-li-lo,
má sladká zimní vílo...”

Zpěvák se na Nimui usmál.

„Líbíš se mu,“ zašeptala jí do ucha Pym. Nimue proti své vůli úsměv opětovala. Chvění v žaludku spolu s pohledem jeho šedých očí byl na ni ale už příliš, proto se otočila k davům lidu na náměstí. Nedaleko ní tančil v kroužku dětí kejklíř. S míčky to ale moc ne-uměl, jeden mu vzápětí upadl a odkutálel se. Nezdvihl jej nikdo jiný než mladý zpěvák. Místo aby míček vrátil kejklíři, nabídl jej však Nimui. „Něco ti upadlo, panno.“

Nimue míček přijala a usklíbla se. „Připadám ti snad jako žonglér?“

Chlapec se na ni zkoumavě zahleděl. „Máš pravdu, něco ti chybí.“

Kejklíř si všiml, kam se podělo jeho náčiní, a protlačil se k nim davem. Svého míčku se ovšem nedočkal; zpěvák mu namísto toho strhl čapku a posadil ji na hlavu Nimui. „Tak, teď to nemá chybu.“

Pym si odrkl a Nimue usoudila, že nebude na škodu, když se také trochu pochlubí. „Já žongluji jen s ohněm.“

Zpěvák jí pohrozil prstem. „Ano, to jsem si myslel.“

Z jeho způsobů a poněkud otrhaného zevnějšku usoudila Nimue, že jde nejspíš o nájemného žoldnéře. Nebeský lid se takovým mužům důsledně vyhýbal, když už se jejich cesty někdy zkrížily.

Kejklíř začínal ztrácet smysl pro humor. Vytrhl Nimui míček z ruky a otočil se ke zpěvákovi, který si právě nasadil jeho čapku.

„Zanechme předstírání,“ zvolal zpěvák. „Povím vám pravdu. Jsem kejklířský velmistr Giuseppe Fuzzini Fuzzini, ano, dvojité Fuzzini, et cetera! A hledám učedníka, jemuž bych předal své nesmrtelné umění.“ Zpěvák sáhl do sudu stojícího u sedlákovy stánku, vytáhl dvě hlízy tuřínu a zahájil vlastní žongléřské představení. Přitom neustále unikal před kejklířem, který soupeřil s hejnem dětí o to, kdo se dříve zmocní jeho čapky na zpěvákově hlavě. Nimue si nemohla pomoci a rozesmála se. Mladý žoldnér se při žonglování pokusil o taneční krok, s čímž se jeho mistrovské nadání očividně nedokázalo vypořádat, proto v příští chvíli skončil na zemi a tuříny přistály na něm.

„Zajdeme na pivo?“ otázal se neotřeseně ze své horizontální pozice. Rychle vstal a vedl Nimui s Pym od rozdurděného sedláka k hlučnému hostinci, nesoucímu název U Havraního křídla.

„Promiň, ale my už budeme muset domů,“ řekla Pym.

„Zrovna jsem dostala žízeň,“ prohlásila Nimue a předběhla zpěváka.

„Skvělé,“ ocenil mladík a následoval ji do hostince.

U Havraního křídla bylo plno. Zpěvák zamířil k malému stolku, přitáhl si třetí židli a donesl každé z dívek korbel piva.

„Já jsem Artuš,“ představil se. Pym se poplašeně rozhlížela kolem; odevšad je sledovaly podezřívavé pohledy.

„Nimue. A tohle je Pym,“ štouchla Nimue do své přítelkyně, která se nuceně usmála.

„Nimue... To je krásné jméno,“ ocenil Artuš a pozdvihl korbel, jako by připíjela na její počest. „Líbí se mi vaše pláště, vypadáte v nich velmi tajemně. Jste snad sestry z konventu?“

„Ne, jsme úkladné vražedkyně,“ objasnila mu Nimue.

„Aha. I to mě už napadlo.“ Artuš ochotně hrál její hru, Nimue však poznala, že si je pořád nemůže nikam zařadit. „Žijete v Jestřá-
bím Mostu?“

„Kousek odsud,“ odpověděla Nimue a dál to nerozváděla. *Co se může stát, když si dáme jedno pivo s místním mláďencem?* Napila se z korbele, při prvním loku ji pivo zaštívalo na rtech. Bylo kyselé a tep-
lé, Nimue však postrehla, že čím víc upije, tím lepší jí připadá. „A ty?“

„Já tudy vlastně jen procházím.“

„Jsi žoldněř?“

„Vůbec ne. Jsme rytíři,“ odvětil Artuš a bradou ukázal k blízkému
stolu, kde skupina drsně vyhlízejících chlapů hrála kostky. Jakýsi
měšťan nahněvaně vyskočil od stolu a rozkřikl se na ně: „Jste ban-
da podvodníků!“ Zdvihl se mohutný muž, kterému kostěné hrací
kostky patřily. Měl na sobě kroužkovou košili a na holé hlavě sbírku
jizev, vhodně doplňující jeho přeražený nos. Působil natolik hrozivě,
že místní chlapík zapomněl na křivdu, která ho stihla, a urychleně
se vytratil. Žoldněř nyní upřel bezvýrazný pohled na Pym s Nimuí.

„Tady Bors velel stráží lorda Adelarda, dokud starému pánovi
nevypovědělo srdce,“ vysvětloval Artuš.

Bors měl na první pohled do rytíře pořádně daleko. On i jeho muži
se hlasitě řehtali a pokřikovali jako rabiáti, kteří hledají, s kým by se
poprali. Místní návštěvníci schovávali nosy do korbelů a tvářili se ne-
nápadně. Hostinec se nadále zaplňoval a okny, směřujícími k západní
bráně, pronikaly paprsky slunce. Bard, sedící opodál, ladil svůj rebec.

Pym zapištěla úzkostnou fistulí: „... do večera. Nimue, slyšíš mě?
Tvá matka nás stáhne z kůže!“

„V tom případě už nemá smysl pospíchat.“

Další z místních měšťanů prohrál kostky s Borsem a beze slova mu podal měšec mincí. Ostatní „rytíři“ si ho hlasitě dobírali.

„Nimue, slyšíš mě? Lesy nejsou v noci bezpečné a my nemáme peníze, abychom se tu ubytovaly. Co chceš dělat?“

„Zdržte se ještě,“ usmál se Artuš a položil ruku Nimui na paži.

„Artuši, co se tam schováváš?“ zahlaholil Bors. „Přived' ty sličné panny k našemu stolu, ať je můžeme pozdravit!“

Artuš se zarazil, hned se však opanoval, nasadil takřka přirozený úsměv a postavil se. Kumpáni u Borsova stolu si něco mumlali a potom se rozesmáli.

Pym se na Nimui zahleděla s prosebným výrazem v očích, Nimue ale dopila pivo, otřela si ústa rukávem a následovala Artuše k hracímu stolu. *Tohle je dobrodružství ve velkém světě, tohle je konečně život,* říkala si. *Za každým rohem čekají nové zážitky!* Už se viděla, jak vyhraje celý měšec zlaťáků, za které pořídí přepychové místo v kupecké karavaně mířící k jižním mořím. Určitě bude mít ve voze křeslo s polštářkem a místo u okénka! A kdyby to náhodou nevyšlo, získá aspoň pár mincí, které jí a Pym umožní přespat tady v Jestřábím Mostu, koupit si něco k jídlu a promyslet další kroky. Pivo jí dodalo sebevědomí.

„Pánové,“ začal Artuš. „Tohle...“

Bors ho však přerušil. „Hoši, Artuš si našel milou společnost.“

Nimui se nelíbilo, jak se ti muži rozesmáli. Připomněli jí pastýřova syna Josseho. Tady seděl jeden Josse vedle druhého, samé prázdné hlavy a spousta nadutých žvástů.

„No tak, děvčata, rozhalte pláště, ať vidíme, jestli máte co nabídnout.“ Bors už ztratil všechny zábrany a civěl na Pym a na Nimui jako na dobytek v tržnici.